

да бързатъ за да заловятъ на мѣстото на прѣстѣжението оставалитѣ бунтовници.

Въ Свищовъ вече очакваха съ приветствия и поздравления румънскитѣ полковници, майори, капитани и разни чиновници. Какви вѣрни васали сж тѣзи Власи, и какви сж тѣ прѣдусмотрителни! Тѣ докарали четири високи, черни като смола конѣ, съ сръбѣрни хамути, невирѣгнати въ султанскитѣ топове, а въ виенско ландо, за да може великиятъ паша да обиходи полетата на битката. Това е подарѣкъ отъ княза господарь. Какъвъ е той вѣренъ и усърденъ! Той се стреми по надеженъ пѣтъ къмъ даиската корона и ще се допира до нея.

Великиятъ паша, напълно доволенъ, едвамъ не се прѣсна отъ гордостъ че е спасилъ господарството отъ такава погибель,

Той рече на каймакамина:

— Ще бждешъ за своитѣ заслуги мютесарифъ, и скоро.

На Векиль-юзбаши: — Ще бждешъ миралай; нена-  
праздно ти си се родилъ въ Спарта.

На юзбашията на заптиитѣ: — Ще те назнача алай-  
бей на първийтъ новъ вилаетъ.

Похвалитѣ и наградитѣ на заптиитѣ, овнитѣ и пи-  
лава на конницата, а на народа нищо, даже не му каза-  
ха едно благодаря. Защо той се бъркаше не въ своята  
работа? безъ него би свършили още по-добрѣ; за това  
има низами, кануи и танзиматъ.

Докараха плѣнниците; тѣ бѣхж осемнадесетъ души.  
Великий паша попита:

— Кой отъ васъ е Филиппъ Тотю или Фотий?

Глухо мълчание. Великий паша се развика:

— Гдѣ е Филиппъ? казвайте!

Единъ отъ плѣнниците низко се поклони:

— Великий, свѣтлий паша, падишахъ бѣлгарскій!  
Филиппа го нѣма между живитѣ; — неговий трупъ лежи  
на дъното на Дунавъ.

— Какъ така?

— Азъ бѣхъ при него. Той умираше отъ много ра-